

Οσον διὰ τὸς ἀναζευαγμὸς τῶν ἐρωτῶν, διέκοψε τὸν λόγον μὲν οὐ Μαρκέζα, δὲν ἔξευρω ἀνέλειψε τὸν καιρὸν τῆς Αριόζου ἔχανοντο, ἀλλὰ τὸν τωρινὸν ὅμως καιρὸν δὲν μὲν φαίνεται νὰ πηγαίνῃ κανένας ἀλλὰ τὴν Σελήνην. Καὶ μόναι ἀνέλειψε κεράμεις ἔφενται, τὴν ἀπειρότητην, νὰ κάμετε πολλὰ ἀρκετὸν ἀριθμὸν ἀναζευαγμῶν νὰ ὑπάγῃ ἀλλὰ τὴν Σελήνην. Εὐσυντόμω η Σελήνη ἔναι τόσον ἀκριβεῖατη ἀλλὰ τὸ νὰ συνανθροίζῃ κάθε πρᾶγμα ὅπερ ἔχανεται ἐδῶ κάτω, ως εἰλατενεἴπως εὑρίσκονται ἔκει. Τέτοιος ὅμως ὁ Αἰγαλεός σᾶς τὸ λέγει μυσικὰ ἀλλὰ τούτι, ὅτι εἰλατενεἴπως εὑρίσκονται ἀλλὰ τὴν Σελήνην, ἔως καὶ αὐτὴ η δωρεὰ τῆς μεγάλας Κωνσαντίνας, η ὅποια δηλοῖ ὅτι οἱ Πάπαι πρὸ καιρῷ ἦξειν καὶ διῆχυροίζοντα πῶς ἔναι κύριοι καὶ ἔξεστασαι τῆς Ρώμης καὶ ὅλης τῆς Ιταλίας δυνάμει τῆς δωρεᾶς ὅπερ ὁ μέγας Κωνσαντίνος ἔγραψε.

γράφως τοῖς ἔκαμεν, καὶ ἡ ἀλήθεια τῷ πράγματος ἔναι στι αὐτὸ τὸ ἔγγραφον τε ἐφάνη ποτὲ, τε ἵξεύραι τινὰς τί ἔγινε; **ζοχαδῆτε** ὅμως ποίεις εἴδης πρᾶγμα δὲν εὑρίσκεται ἀς τὴν Σελήνην; τρέλα; **Οση** ἐξάνη ἄνωνεν καὶ ἐξ ἀρχῆς **εἰς τὴν Γῆν** ὅλη ἔχει ἀπαραμεώτως φυλάττεται, καὶ ἀμοιβάλως ἔναι δύσκολον νὰ πιεύσῃ τινὰς πόσα πνεύματα χαμένα εὑρίσκονται ἀς τὴν Σελήνην, τὰ ὅποῖα ἔναι τόσαι φιάλαι γεμάται ἀπὸ ἔνω λεπτότατου υγρὸν, ὅπερ εὔκολώτατα ἔχεται μέν δὲν ἔναι καλὰ σφαλιέη ἡ φιάλη, καὶ ἀς κάνε μίκη φιάλην ἔναι ἐπιγεγραμμένου τὸ σηνομα τῷ ἀνθρώπῳ ἐκάνε τῷ ὅποίεις ἔναι τὸ περικλαιόμενον πνεῦμα. Καὶ ἀγκαλὰ μὲ φαίνεται στι ὁ Αριόζος τὰς βάλαι ὅλαις μαζῇ ὡς ἔνω σωρόν. Ἐγὼ ὅμως ἀγαπῶ καλήτερα νὰ ἴδεωμαι στι ἔναι κατὰ τάξιν ἀραδιασμέναι, κανῶνται πρέπει, τέλος ἔναι εὔρυχωρον.

τόπου σκεπασμένου. Οὐ οὐδέλφος λοιπὸν ἀπόρησε καὶ οὐ περβολὴν βλέποντας
 ὅτι αἱ φιάλαι πολῶν ἀνθρώπων τὰς ὄποις. ἐνόμιζε πολλὰ φρονίμιας ἦτον ἔχει
 ἥττον πολλὰ καλὰ γεμάται, καὶ οὕσου τὸ
 κατ' ἐμὲ εἶμαι πληροφορημένος ὅτι οὐδὲ
 δικῆμε αφθονέστατα ἐγέμισεν, ἀφ' οὗ ἀρ-
 χισα νὰ σᾶς συντυχαίνω διὰ φαντάσμα-
 τα πότε φιλοσοφικὰ, καὶ πότε ποιητικά.
 Ή μόνη μα παρηγορία δύμως εἶναι ὅτι ἀ-
 δύνατον εἶναι ἐξ αἰτίας ὅλων αὐτῶν ὅπερ
 σᾶς λέγω νὰ μὴ σᾶς κάμω ἐπίσης νὰ
 ἀποκτήσῃτε ἐντὸς ὄλιγε μίαν μικρὰν
 φιάλην εἰς τὴν Σελήνην. Ως τόσου δι-
 καλός μας Παλατῖνος δὲν ἔλειψεν εὑρι-
 σκωντας τὴν ἐδικήν ταυταξίᾳ εἰς τὰς
 ἄλλας νὰ τὴν ἀρπάξῃ μὲ τὴν ἀδειαν τῆς
 Αἴγιας Ιωάννης, καὶ ἀνέλαβε τὸ πνεῦμά
 ταυταξίᾳ τοῦ ἀπὸ τὴν μύτην ὥστε νε-
 φὸν τῆς Οὐργγαρίας. Δέγα δὲ οὐρί-
 ος ὅτι δὲν τὸ ἐβάσαξε πολὺν καιρὸν,

ἀλλ' ἀπὸ μίαν τρέλαν ὅπερ μετ' ὄλιγον
ἔκαμε τὸ ἀφίσε νὰ ἐπιερέψῃ πάλιν ἃς
τὴν Σελήνην. Πρὸς τάτοις δὲν ἔξεχα-
σε καὶ τὴν φιάλην τῆς Ρόλανδα, ή ὅ-
ποια ἦτον τὸ κανὸν αὐτὸ αἴτιον τῆς τα-
ξιδιᾶς. Εὖδυσκολεύνη ὅμως πολλὰ νὰ
τὴν καθανίσῃ, ἐπαδὴ καὶ τὸ πνεῦμα αὐ-
τῆς τῆς Ήρωος ἦτον φυσικὰ πολλὰ βαρὺ,
καὶ δὲν ἔλαπεν ἀπὸ τὴν φιάλην ἔτες ζα-
λαγματιά. Εφεξῆς δὲ ὁ Αριόζος κα-
τὰ τὴν ἐπαινετὴν συνήθειαν ὅπερ ἔχει
νὰ λέγῃ ὅ, τι τὸν ἀρέσῃ ἐλευθέρως, ἐ-
πιερέφει τὸν λόγοντα πρὸς τὴν ἐρωμέ-
νην τα, καὶ μὲ πολλὰ καλεῖς οἰχεῖς τὴν
λέγα. „Ποῖος ν' ἀνέβῃ ὥραία με ἃς
„τὰς ἡρανθὰς διὰ νὰ μὲ φέρῃ τὸ πνεῦμα,
„ὅπερ τὰς ἡδονικάς τὰς θέλγητρα μ' ἔκα-
„μαν νὰ χάσω; μ' ὅλου τῷτο ἔγω
„δὲν ἔτελε προσκλαυθῇ δι' αὐτὴν τὴν
„ζημίαν, ἀν μόνου δὲν προέβῃ περισ-
„σότερον. Αὐτὸς ὅμως πρέπη τὸ πρᾶγμα

„ μωνάς ἀκολενθῆ κανὼς ἀρχισεν, ἐγὼ
 „ πρέπει πλέον νότιον ἀπεκδέχωμαι νὰ γί-
 „ νω τοιῶτος, ὅποιον ἐπερίγραψα τὸν
 „ Ρόλανδον. Δέν πιεσύω ὡς τόσον ὅ-
 „ τι διὰ νὰ ἀναλάβω τὸ πνεῦμά με
 „ κάμνει χρέας νὰ πετάξω εἰς τὸν ἀέρας
 „ διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Σελήνην, ἐπε-
 „ δὴ καὶ τὸ πνεῦμά με δὲν κατοικεῖ τό-
 „ σον ὑψηλὰ, ἀλλὰ περιπλανᾶται ἐ-
 „ πάνω εἰς τὰ ἐδικά σα μάτια, καὶ τρι-
 „ γύρει εἰς τὸ σόμα σα. Καὶ αὖ ἀγα-
 „ πᾷς νὰ τὸ πάρω ἀφησαί με νὰ τὸ
 „ μαζώξω μὲ τὰ χάλι με. Δὲν εἶναι
 „ αὐτὸ πολλὰ εὔμορφον; ὅσον τὰς κατ’ ἐ-
 „ μὲ διὰ νὰ ὅμιλήσω ὥστε τὸν Αριόδον,
 „ σέργω νὰ μὴν ἔχωνε τὸ πνεῦμά τε τι-
 „ νὰς ἀπ’ ἄλλο τι, ἀλλὰ μόνου ἀπὸ ἔρω-
 „ τα. Επειδὴ καὶ βλέπετε ὅτι μὲ αὐ-
 „ τὸν τὸν τρόπον δὲν πηγαίνει μακρυά,
 καὶ χρειάζονται μόνου χεῖλη διὰ νὰ
 ἤμπορέσσεν νὰ τὸ εὔρειν. Οταν ὅμως

τὸ χάση τινὰς ἀπὸ ἄλλα αἴτια καθὼς
ἡμῶς τὸ οὐνομεν, λόγε χάριν, φιλο-
σοφῆντες τέτοιαν ὥραν, πηγαίνει κατ'.
εὑνθεῖαι εἰς τὴν Σελήνην, καὶ δὲν ἡμ-
πορεῖ τινὰς νὰ τὸ πάρη ὅταν θέλῃ.
Μὰ πρὸς ἀνταμειβὴν, ἀπεν ἡ Μαρκέ-
ζα, αἱ φιάλαι μας θέλειν βαλωθῆ μὲ
μεγάλην τιμὴν εἰς τὴν σειρὰν τῶν φι-
λοσοφικῶν φιάλων ἃς καιρὸν ὅπερ ἐνδε-
χόμενον ἦτον νὰ περιπλανῶνται εἰς κα-
νένα ὑποκείμενον ὅπερ νὰ μὴν εἶναι δι'
αὐτὸ ἄξιον. Διὰ νὰ μὲ πάρης ὅμως
τὸ ἀδικόν με μὲ τελειότητα ἀπέ με, καὶ
ἀπέ με μὲ τὰ ὅλα σε χωρὶς παντελῶς
ἀξεῖσμὸν, αὖ πισεύης ὅτι εἶναι αὖθιστοι
εἰς τὴν Σελήνην, ἐπειδὴ καὶ μέχρι τεῦθε
δὲν μ' ἐσύντυχες περὶ τότε μὲ τρόπου
ἀποφασισικόν. Εἶγὼ; τὴν ἀπειρίθην
ἔγω τελείως δὲν πισεύω ὅτι εἶναι αὖ-
θιστοι εἰς τὴν Σελήνην. Διατὶ ζοχα-
θῆτε πόσου ὁ χαρακτῆρας τῆς φύσεως

ἀλοιφται ἀπ' ἐδώ ἔως ἵς τὴν Κίνα. Αλλα πρόσωπα, ἄλλα χήματα, ἄλλα θήση, καὶ χεδὸν ἄλλαι ἀρχαὶ τῇ ἐννοεῖν καὶ συλλογίζεσθαι. Πολῶ μᾶλλον ἀπ' ἐδώ ἔως ἵς τὴν Σελήνην ἡ ἀλοίωσις πρέπει νὰ εἴναι πολλὰ μεγαλυτέρα. Ο-
ταν ὑπάγῃ τινὰς ἵς μερικὲς τόπους νεο-
ευρέυταις βλέπει ὅτι μόλις εἴναι αὐνθρώ-
ποι οἱ κάτοικοι ὅπερες εὑρίσκονται ἐκεῖ, ὡς
σὰν ὅποῦ εἴναι ἀπλῶς ζῶα μὲ μόνου αὐ-
νθρώπινου χῆμα, καὶ αὐτὸς ἐνίστε μὲν
πολλὰ ἀτελεῖς, ἀπότοτε δὲ χωρὶς αὐ-
νθρώπινου γένους. Αὐτοιπὸν ἡθελεν ἡμ-
πορέσῃ νὰ φεύγει ἔως ἵς τὴν Σελήνην.
Βέβαια δὲν ἡθελεν εὔρῃ πλέον ἐκεῖ αὐ-
νθρώπους.

Τι ἄδος λοιπὸν ὄντων ἐνδέχεται νὰ
εἴναι; ἀπεκρίνη ἡ Μάρκεζα μὲ ἔνας χῆ-
μα αὖτομονησίας. Εὐ αλικρινάρε κερά-
με, τὴν ἄπα, δὲν ξεύρω. Επειδὴ καὶ

Οὗν συνέβαινεν ἡμέτις οἱ ίδιοι νὰ ἔχωμεν λογικὸν, καὶ μ' ὅλου τέτο νὰ μὴν ἡμενία ἀνθρώποι, καὶ ἀν πρὸς τέτοις ἐκατοικέσαμεν αἰς τὴν Σελήνην, ἡμπορέσαμεν νὰ φαντασθῶμεν παντελῶς ὅτι ἔναι ἐδῶ κάτω ἀς τὴν Γῆν αὐτὸ τὸ πάραξενον ἔδος τῶν πλασμάτων ὅπερ ὄνομάζεται ἀνθρώπινον γένος; Ή μπορέσαμεν νὰ ίδεασθῶμεν ποσῶς ἔνα ὅν ὅπερ νὰ ἔχῃ πάνη τόσου τρελὰ, καὶ σοχαμὲς τόσου φρονίμιας; παράτασιν τόσου σύντομον καὶ σκοπὺς τόσου ἐκτεταμένως; τόσηγ σοφίαν ἀς πράγματα χρεδὸν ἀνωφελῆ, καὶ τόσην ἀγνοιαν ἀς τὰ πλέον ἀναγκαῖα; τόσην ζέσιν διὰ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τόσην κλίσιν ἀς τὴν διλάσιαν; τόσην ἔνθερμον ἔφεσιν ἀς τὸ νὰ γίνῃ εὔδαιμον, καὶ τόσην ἀκραν ἀναξιότηταν ἀς τὸ νὰ εὔδαιμον; ἔχρειάζετο λοιπὸν νὰ ἔχειν οἱ κάτοικοι τῆς Σελήνης πολλὰ ὑπερφυσικὸν πνεῦμα διὰ νὰ

ἐπινοήσυν ὅλα αὐτά. Εἶπαδὴ ἡμεῖς ἀ-
καταπαύσως βλέπομεν τὸν ἐαυτόν μας,
καὶ ἀκόμι μέλομεν νὰ ἐννοήσωμεν τὸ
πῶς ἔμενος κατασκευασμένοι, ἃς τρόπου
ὅπερ ἐκατήντησε νὰ ἀπῆν, ὅτι οἱ θεοί
ἡτού μενούσμενοι ἀπὸ νέκταρ ὅταν ἐκα-
μαν τὰς ἀνθρώπας, καὶ ὅταν νήφοντες
ἐκοίταξαν μὲ ἀδιαφορίαν τὸ πλάσμα
των, δὲν ἡμπόρεσαν νὰ βασαχθῶν νὰ
μὴν γελάσουν. Ήδε λοιπὸν ὅσουν ἐκ μέ-
ρους τῶν κατοίκων τῆς Σελήνης ἔμενε
ἅς καλὴν ἀσφάλειαν, ἄπεν ἡ Μαρκέζα,
ἐπαδὴ καὶ δὲν ἡμπορῶν νὰ μᾶς νοιώσουν.
Εἶγὼ ὅμως ἡθελα νὰ ἡμπορέσαμεν ἡ-
μεῖς νὰ τὰς ἐννοήσωμεν, ὥσταν ὅπερ τῇ
ἀληθείᾳ ἐνοχλεῖ τὸν υἱὸν τὸ νὰ ἴξεύρῃ
τινὰς ὅτι εἴναι κάτοικοι ἐκεῖ ἐπάνω ἃς
αὐτὴν τὴν Σελήνην ὅπερ βλέπομεν, καὶ
νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ ἰδεαθῇ πῶς εἴναι κα-
τεσκευασμένοι.

Καὶ διατὶ δὲν ἐνοχλεῖσθε, τὴν ἀπεκρίθην, διὰ τὰς κατοίκις τῆς μεγάλης ἔκείνης Αὐταρκτικῆς Γῆς, ἣ ὅποια ἐξ ὅλοκλήρου εἶναι αὔγυνωντι ἐξ ἡμᾶς; εἰς καὶ δὸν ὅπερ ἔκανοι καὶ ἡμᾶς, ὅλοι μαζῇ ἀμεδαί καὶ φερόμεναι ἀπὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸν καράβι, τῷ ὅποις ἔκανοι μὲν κατοικεῖν τὴν πρώτην, ἡμᾶς δὲ τὴν πρύμνην, βλέπετε ὅτι ἀπὸ τὴν πρύμνην εἰς τὴν πρώτην δὲν εἶναι εἴτε συναυαξοφή καμμία, εἴτε παντελῶς συγκοινωνία, καὶ ὅτι εἰς τὴν μίαν ἄκρην τῷ καραβίᾳ δὲν ἴξεύρετε ποσῶς μήτε τὶ ἄδος ἀνθρώπων εἶναι εἰς τὴν ἄλλην, μήτε τὶ κάμνων ἔκει, καὶ οὐέλετε ναὶ ἴξεύρετε τὶ εἶναι εἰς τὴν Σελήνην μέσα εἰς ἐν ἄλλῳ καράβι ὅπερ πλέει μακρὺν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὴν ἔκτασιν τῶν ἔρανῶν;

Ωχ! μάπεκριθη· ἐγὼ ἐκλαμβάνω τὰς κατοίκις τῆς Αὐταρκτικῆς Γῆς ως

γνωσθεῖς, ἐπειδὴ καὶ ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ μᾶς ὅμοιάζουν καταπολὰ, καὶ ὅτι τέλος πάντων θέλειν τὰς γυνωρίσεις ὅταν θελήσουν νὰ κάμειν τὸν κόπουν νὰ ὑπάγειν νὰ τὰς ἴδῃν, ὡσαῦν ὅπῃ αὐτοὶ ἔχειν νὰ μάνευν διαπαντὸς ἐκεῖ, καὶ δὲν μᾶς φεύγειν ἀπὸ τὸ χέρι, ἐκάνεις ὅμως τὰς κατοίκιες τῆς Σελήνης δὲν ἔχειν νὰ τὰς γυνωρίσειν ποτὲ, καὶ αὐτὸς εἶναι ὅπῃ προξενεῖς ἀπελπισίαν. Αὐτὸν μὲ τὰς ὄλα με σᾶς ἀποκρίνεμεν, τὴν ἄπα, ὅτι δὲν ἤξεύρει τινὰς τὶ ἥμπορεῖς νὰ συνέβῃ, ἢ θέλετε μὲ περιγελάσῃ, καὶ ἀναμφιβόλως μὲ ἐπρεπεν, ὡς τόσου ἀντὶ θελα, ἥμπορεσσα πολὰ καλὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν λόγον μας· ἐγὼ ἔχω ἔνα λογισμὸν πολὰ γελοιώδη, ὃ ὅποιος ἔχει ἔνα εἴδος πιστανότητος, καὶ αὐτὴ μὲ ἀπατᾷ, τὴν ὅποιαν δὲν ἤξεύρει πῃ ἥμπόρεσε καὶ τὴν ἐπῆρεν ωντας τόσου πολὰς αὐθαδης κανὼς εἶναι. Ο-

Θεν βάζω σίχημα πώς ἔχω νὰ σᾶς καταντήσω εἰς τὸ νὰ ὅμολογήσῃτε, ἐναυτίου κάνε ὁρῶν λόγα, ὅτι εἶναι ἐνδεχόμενου νὰ ἀκολεύσῃ κανένα καιρὸν συναναρροφή μεταξὺ Γῆς καὶ Σελήνης. Αὐταλάβετε εἰς τὸν νῦν σας τὴν κατάδεξιν εἰς τὴν ὄποιαν ἥτου ἡ Αὔμερικὴ πρὸ τῆς τὴν εὔρη Χριστόφορος ὁ Κολόμβος· οἱ κάτοικοί της ἐζῆσαν εἰς μίαν ἄκραν ἀμάνθιαν καὶ ἄγνοιαν. Πόρρω πολὺ ἀπέχοντες ἀπὸ τῆς νὰ γυνωρίζεν τὰς ἐπισήμας, δὲν ἐγνώριζαν ὅτε τὰς ἀπλεξέρας καὶ τέχνας καὶ ἀναγκαιοτέρας, ἀλλὰ γυμνοὶ περιπατῶντες ὅτε ἀλλα ἀρμάτα ἔχαν ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μόνου δοξάρι, ὅτε ἐξοχάδηκαν ποτὲ ὅτι ἥμπορῶν οἱ ἀνθρώποι νὰ κεβανῶνται ἐπάνω εἰς ζῶα. Εὐβλεπαν τὴν θάλασσαν ὡσαν μίαν μεγάλην ἐκτασιν ἐμποδισμένην εἰς τὰς ἀνθρώπας, ἡ ὄποια ἐγώνεται μὲ τὸν ἔρανὸν, καὶ ὅτι

περαιτέρω ἀπ' αὐτὴν δὲν ἥτου ἄλλο τί-
ποτε. Καὶ ἀληθινὰ μὲν ἀφ' ἣ διήδ-
χοντο χρόνοι ὅλοι ληροὶ ἔως νὰ σκά-
ψου τὸν κορμὸν ἐνὸς μεγάλῃ δένδρῳ
μὲ πέτραις κοπτεραῖς, ἐμβαίναν μὲ τὸν
κορμὸν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ
παραπλέοντες ἐπήγαιναν φερόμενοι ἀ-
πὸ τὰς ἀνέμας, καὶ ἀπὸ τὰ κύματα.
Ε'παδὴ ὅμως τὸ καράβι αὐτὸν ἥτου
ὑποκάμενον εἰς τὸ νὰ ἀναποδογυρίζεται
συχνὰ, ἐπρεπεν οἱ ναῦται νὰ ἀρχίζουν
νὰ κολυμβῶν διὰ νὰ τὸ πιάσεν, καὶ
ἀπλῶς ἀπεῖν ἐκολυμβῶσαν πάντοτε ἐκ-
τὸς μόνον τὴν ὠραν ὅπερ ἐξεκράζοντο.
Αὐτοῖς λοιπὸν τότε τοῖς ἔχεν ἀπῆ-
τινὰς ὅτι εἶναι ἔνας ἄδος ναυτικῆς ἀσυγ-
κρίτως ἐντελεζέρας, ὅτι ἡμπορῶν νὰ
διαπλεύσεν αὐτὴν τὴν ἀπειρον ἐκτασιν
τῶν ὑδάτων ἀπὸ ὅποιον μέρος, μὲ ὅ-
ποιον τρόπον καὶ ἀν ἥδελαν, ὅτι ἡμπο-
ρῶν νὰ ζαθεῖν ἐν αὐτῇ ἀκίνητοι μεταξὺ

τῶν

τῶν κινημένων κυμάτων, ὅτι εἶναι ἔξισιαςαι τῆς ταχύτητος μὲ τὴν ὁποίαν πλέον, καὶ ὅτι τέλος πάντων αὐτὴ ἡ θάλασσα ὅσου ἐκτεταμένη καὶ αὖν εἶναι δὲν γίνεται παντελῶς ἐμπόδιον εἰς τὴν συναναρροφήν τῶν ἐθνῶν, ἀρκεῖ μόνου νὰ εἶναι ἐθνη καὶ περαιτέρω, ἥμπορεῖτε νὰ σοχαθῆτε ὅτι ποτὲ βέβαια δὲν ἡ- θελαν τὸν πισεύσῃ. Ως τόσου ἴδε μίαν καλὴν ἡμέραν ὅπῃ παρίσαται εἰς αὐτὰς τὸ πλέον παράδοξον, καὶ ἐνταυτῷ τὸ πλέον ἀπροσδόκητον θέαμα τῷ κόσμῳ. Σώματα μέγιστα καὶ τερατώδη ὅπῃ ὄμοιάζουν ὅτι ἔχουν ἀσπρά πτερά, ὅπῃ πετεῖν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὅπῃ λεπροῦ φωτιάν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καὶ ὅπῃ ἔρχονται νὰ χύσουν εἰς τὸ περιγιάλι ἀνθρώπους ἀγνωρίζες, ὅλας ὁσραικωμένους ἀπὸ σιδηρού, ἀνθρώπους ὅπῃ διακυβερνεῖν κατ' ἀρέσκειαν τέρατα, τὰ ὅποια τρέχουν ὑποκάτω τας, καὶ ὅπῃ βαζεῖν εἰς

τὰς

Ε. Μ. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

τὰς χεῖράς των κεραυνὸς μὲ τὰς ὄποιες
καταδαφίζειν ὅ, τι πρᾶγμα τοῖς αὖθι-
σαται. Πόθεν ἡλθαν; ποῖος ἡμπόρε-
σε νὰ τὰς φέρῃ ἐπάνω: εἰς τὴν Σάλασ-
σαν; ποῖος ἔδωκε τὴν φωτιὰν εἰς τὴν
ἐξαστίαν των; μήπως εἴναι υἱοὶ τῆς Η-
λίου; ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ βέβαια δὲν εἴναι
αὖθιστοι. Δὲν ξεύρω κερά με αὖ έμ-
βαίνετε καθὼς ἐγώ εἰς τὴν ἐκπληξι-
τῶν Αὐτερικάνων. Ποτὲ ὄμως δὲν ἡμ-
πορεῖ νὰ ἐξάνῃ ἄλλη παρομοία εἰς τὸν
κόσμον. Οὐδενὶ σχεδον ἀπ' αὐτὸν ἐγώ
δὲν κάμνω ὅρκου ὅτι δὲν ἡμπορεῖ νὰ
ἀκολουθήσῃ καμμίαν ἡμέραν συναναγρο-
φὴ μεταξὺ Σελήνης καὶ Γῆς. Διατί,
ἐπίσευαν ποτὲ οἱ Αὐτερικάνοι ὅτι ἐμελ-
λε νὰ ἀκολουθήσῃ μεταξὺ Αὐτερικῆς καὶ
Εὐρώπης, τὴν ὄποιαν γέτε καὶ ἀπλῶς
τὴν ἐγνώριζαν; καὶ ναὶ μὲν εἴναι ἄλη-
θιστὲς ὅτι πρέπει νὰ διαπεραιωθῇ αὐτὸ-
τὸ μέγα διάσημα τῆς ἀέρος, καὶ τῆ-

• έρανθ ὅπῃ εἶναι μεταξὺ Γῆς καὶ Σελήνης
 (ζ') ἀλλὰ καὶ αἱ μεγάλαι εἰκαῖναι. Νά-
 λασσαι μήπως ἐφαίνοντο ἃς τὰς Αὐμερι-
 κάνες πλέον ἀσημόδιαι νὰ διαπλευθεῖν;
 Τῇ ἀληθείᾳ, μὲ ἄπειν ἡ Μαρκέζα κοι-
 τάζεσσα με ἀσκαρδαμυκτεῖ, ἐσ' εἴσαι τρε-
 λός. Ποῖος σᾶς λέγει τὸ ἔναντίου, τὴν
 ἀπεκρίσην. Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ σοὶ τὸ
 ἀποδείξω, μὲ ἄπειν, δὲν εὐχαριστῶμαι
 μόνον μὲ τὸ νὰ τὸ ὅμελογῆς. Οἱ Αὐμε-
 ρικάνοι ἡ του τόσου ἀμανῆς, ὅπῃ γέτε
 ἐδύνοντο νὰ ὑποπτευθεῖν ὅτι εἶναι δύνα-
 τὸν νὰ διοδεύσῃ τινὰς πελάγη τόσου ἐκ-
 τεταμένα. Ήμεῖς ὅμως ὅπῃ ἔχομεν
 τόσην γνῶσιν πραγμάτων, ήμεῖς πολλὰ
 καλὰ ἡθέλαμεν ἐξηκάσῃ ὅτι εἶναι δύνα-
 τὸν νὰ περιπατήσῃ τινὰς ἐπὶ ἀέρος, ἀν-
 οὐ μπορεῖσε τῷ ὅντι νὰ περιπατήσῃ. Κάμ-
 νεν καὶ τι πρὸς ἀπὸ τῷ νὰ ἐξηκάσῃ τὸ
 πρᾶγμα ἐνδεχόμενου, τὴν ἀπεκρίσην,
 διατὶ ἀρχισαν χρεδὸν νὰ πετᾶν ὅλιγου,

καὶ πολοὶ ἀνδρῶποι διαφορετικοὶ ηὗραν
τὸ μυζήριον τῇ νὰ προσκωλύθῃ ἀς τὸ
σῶμά της πτερὰ ὅπῃ νὰ τὰς βαζεῖν ἐπὶ^{ΕΡΓΑΣΤΗΡΟΥ ΕΡΕΥΝΩΝ ΦΙΛΟΣΦΑΙΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΘΕΟΦΑΝΟΥ}
ἀέρος, καὶ νὰ τὰ κινθεῖ ὡς εἰπέρασται καὶ
ἐπάνω ἀπὸ ποταμές. καὶ ἀγκαλὰ αὐ-
τὸ να μην ἥτου κατ' ἀλήθειαν πέταμε
ωσαν ἐνὸς ἀετῷ, μὲ τὸ νὰ ἐξημίωσε με-
ρικαῖς φοραῖς αὐτὰ τὰ νέα πτελιά μας
ἔνα χέρι, ἢ ἔνα ποδάρι, αὐτὸ ὅμως
ἐξακονίζει τέλος πάντων ἀκόμι τὰ πρῶ-
τα σανδιαὶ ὅπῃ ἐβαλαν ἀς τὸ νερὸν, τὰ
ὅποια ἐξάδησαν ἢ ἀρχὴ τῆς ναυτικῆς.
Α'π' αὐτὰ τὰ σανδιαὶ ἔως ἀς τὰ μεγά-
λα καράβια ὅπῃ νὰ ἡμπορέσουν νὰ κάμεν
τὸν γύρον τῇ κόσμῳ ἀπιειν ἥτου τὸ με-
ταξὺ, ὡς τόσου ὄλιγου κατ' ὄλιγον
ἥλωσαν καὶ τὰ μεγάλα καράβια. Οὐδεν
καὶ ἡ τέχνη τῇ πετᾶν μόλις ἀρχισεν.
ἀκόμι νὰ γεννᾶται, ἀροι μέλαι νὰ ἐλῶγη
ἢς ἐντέλαιαν (ἢ) καὶ θέλειν ἑπάγη καμ-
μίαιν ἡμέραιν καὶ ἔως ἃς τὴν Σελήνην.